

det heller ikke. Jeg skal i øvrigt i Tilslutning til det Citat, jeg før fremdrog af S. A. Hansen, sige, at det kan være ret naturligt, at der til Tider i de senere Aar er faldet Udtalelser, hvorved man har henvist til, at Rigsdagen havde en lovgivende Myndighed ogsaa paa kirkeligt Omraade. Disse Udtalelser blive maasse naturligere, efterhaanden som Aarene gaa, fordi man mere og mere føler Trykket af den Gæld, Staten staar i til Kirken, for saa vidt den skylder at skaffe den den Forsatning, Grundloven har tilsagt den, men som den endnu ikke har faaet. Men desmere Grund er der for Staten, efterhaanden som Aarene gaa, til at være varjom med, naar den kirkelige Del af Folket ikke kalder paa dens Medvirking, paa egen Haand at træde op som Formynder for Kirken og dekretere, hvad der vilde være til Kirkens sande Gavn.

J. C. Christensen: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg vil gøre, ikke i Anledning af Betænkningen eller Lovforslaget; i saa Henseende henholder jeg mig til den Motivering, som den ærede Ordfører har givet, og som jeg tror, at Flertallet har al Grund til at være ham taknemmelig for, men jeg ønsker at gøre en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse fra det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgtreds (H. Holm). Han sagde nemlig, da han havde Ordet, at Ledelsen i Udvalget havde været saa flæk, tror jeg næsten, han sagde, at det ikke havde været muligt at opnaa Enighed og saa Lovforslaget behandlet, som det burde; han havde f. Eks. ikke haft Lejlighed til at være til Stede i det første Møde, hvor den almindelige Behandling havde fundet Sted. Derom skal jeg blot bemærke, at samtlige Udvalgsmedlemmer ere bleve tilsagte til Møde gennem Rigsdagens Bureau i fuldstændig god Tid, og at det ærede Medlem ikke er hjemme i sin Bopæl, den Dag Tilsigelsen kommer, det kan hverken Udvalgets Formand eller Ordfører eller Medlemmer gøre ved; naar det ærede Medlem altsaa ikke kommer til Udvalgs møder, maa det staa for hans egen Regning og Risiko. Til samtlige Møder har han været indvarslet, og at han saa har været fraværende i et Møde, og hans nærmeste Meningsfæller i flere Møder, det kan Udvalget ikke gøre ved. Han har haft Lejlighed til at stille Endringsforslag, give sit Bidrag til Betænkningen og deltage i Udvalgets Arbejde fra Ende til anden, saa jeg synes ikke, han kan klage over Ledelsen. Det ærede Medlem ansøgte ogsaa som Bevis paa hans Paastands Rigtighed, at der havde været holdt Udvalgs-

møde en Fredag, en Lørdag og en Mandag. Jeg troede, at vi vare Rigsdagsmænd ikke alene de 4 Dage om Ugen, men ogsaa om Lørdagen og om Mandagen; naar der bliver indvarslet til Møde en af disse Dage, maa det ærede Medlem, hvis han vil opfylde sin Pligt, møde disse Dage. I alt Fald synes jeg, Udvalget skulde snarere have Tak for den Maade, hvorpaa det har fremmet Sagen, end Utal, fordi det har holdt Møde en Lørdag og en Mandag, med mindre det ærede Medlem, som er Teolog, er Dagvælger, men det vilde være et groft Brud imod, hvad Bibelen foreskriver.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Jeg ser ikke, at det Citat af S. A. Hansen, hvor meget Vægt man end her i Tinget vil tillægge hans Ord, kan have stort med dette Spørgsmaal at gøre eller kan veje op mod de Udtalelser, jeg citerede før. Det maa desuden ses i Sammenhæng med S. A. Hansens Stilling i det hele. Det er i saa Henseende bl. a. bekendt, at han og Tscherning i Rigsforsamlingen stillede Forslag om, at man skulde forkaste en Tilføjning til Grundlovens § 75, der gik ud paa, at den først skulde kunne vedtages, efter at Betænkningen var afgiven af et af Kongen anerkendt Kirkemøde, og dette deres Forslag blev vedtaget af den grundlovgivende Rigsforsamling med 68 Stemmer mod 58. Med andre Ord: Rigsforsamlingen forkastede efter Forslag af S. A. Hansen og Tscherning et Forslag om, at man kun kunde give Kirken en Forsatning, efter at man havde hørt et af Kongen anerkendt Kirkemøde. Det synes jeg var betænende for S. A. Hansens Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet. I øvrigt er jeg ikke blind for, at S. A. Hansen i Kirkekommissionen stillede sig paa et noget andet Standpunkt end det almindelige. Han vilde nok have borgerligt Egttestab, men som valgfrit. Det var det, jeg paaberaabte mig i Fjor, da vi indbragte vort lille Lovforslag. I øvrigt skal jeg med Hensyn til den højtærede Ministers Hensigt til Kirken endnu citere en Udtalelse af den afdøde Kultusminister Hall til en ogsaa afdød Kultusminister i Folketinget i 1866-67. Maasse jeg tør tage den med, men jeg beder paa Forhaand den højtærede Minister være forvisset om, at jeg ikke giver den personlig Adresse til ham, saaledes som Hall ikke tog i Betænkning at gøre over for den daværende Kultusminister. Han lagde nemlig den højtagede Kultusminister meget paa Hjerte, at man bestemte maa holde af den Tale om, at man ikke kan gøre noget Skridt, før man har faaet en saadan Kirke-